

[Elmqvist.]

Mellemrum, men det er der intet at gøre ved, det havde blot været rart at undgaa det.

Selve Lovforslaget kan der være og er der naturligvis meget delte Meninger om. Under normale Forhold vilde mit Parti absolut være imod en saadan Lov, det vilde man vist fra de fleste Sider, idet ethvert Skridt i Retning af at begrænse Aktieselskabers frie Dispositionsret efter min Mening maa anses for i høj Grad skadeligt og modvirkende det, som er Aktieselskabernes Formaal, nemlig at samle de mange smaa Kapitaler sammen til Løsning af store Opgaver, et Formaal, som ganske givet her i Landet har været til stor Gavn for hele Erhvervslivet. Under de særlige Forhold, som raader i Øjeblikket, ser vi imidlertid saaledes paa det, at med den foregaaende Krig in mente og under Hensyn til den Resignation, der maa vises i Tusinder, ja, man kan vel sige i det store Flertal af danske Hjem, for at man med formidskede Indtægter og forøgede Udgifter skal kunne faa det hele til at løbe rundt, er der noget utiltalende i, at nogle Selskaber møder med et i Forhold til tidligere udbetalte Udbytter ekstraordinært stort Udbytte. Der er noget utiltalende, noget udfordrende ved det, og ganske særlig bliver det utiltalende, hvis Muligheden for at udbetale disse ekstraordinært store Udbytter er begrundet i ganske ekstraordinære Fortjenester, foranlediget ved Krigen. Og hvad der gælder Udbytter, gælder naturligvis i endnu højere Grad de ekstraordinært store Tantièmeer.

Endvidere er der det Hensyn, som den højtærede Handelsminister fremførte, nemlig Hensynet til de Selskaber, der ikke af sig selv fører en tilstrækkelig fornuftig Konsolideringspolitik, og som ved Loven kommer ind under en strammere Konsolidering.

Ud fra disse Betragtninger kan vi nu som for et Aar siden under de foreliggende Omstændigheder give vor Tilslutning til det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget. Denne Tilslutning kan vi give med saa meget mere Tilfredshed, som vi erkender, at det er lykkedes den højtærede Handelsminister at gøre Ordningen betydelig mere smidig og at fjerne en Række af de Skavanker, som knyttede sig til den tidligere Lov. Det gælder først og fremmest dette, at man helt har holdt Funktionærerne udenfor. Der gik efter den sidste Lovs Vedtagelse ikke ret lang Tid, før man opdagede, at Bestemmelsen om Ned-

skæring af Funktionærernes Tantième var ganske urimelig, fordi Tantièmen, som det er sagt, meget ofte er en væsentlig Del af Funktionærernes Løn og i hvert Fald er en Del af Lønnen for deres Arbejde. Nogen større Skade skete dog ikke under den gamle Lov, idet der nemlig i vidt Omfang blev dispenseret fra disse urimelige Regler, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke den højtærede Minister for den Maade, han benyttede sin Dispensationsret paa. Det er mig bekendt, at han i stor Udstrækning med megen Forstand har raadet Bod paa de uheldige Regler, og jeg er sikker paa, at der er sendt ham mange venlige Tanker i den Anledning. Men nu falder Bestemmelsen altsaa bort. Ministeren bliver fri for denne Beføjelse, og det tror jeg ikke Ministeren selv er ked af.

En anden Fordel, som jeg gerne vil nævne, er Adgangen til dog at forhøje Dividenden noget, nemlig med 25 pCt. af Gennemsnitsdividenden, naar visse Vilkaar er opfyldt, og naar det dobbelte Beløb henlægges til Konsolidering. Ogsaa dette synes jeg er fornuftigt. Selv om vi er imod de store Udbytter, de ekstraordinære Udbytter, saa synes jeg, dette er fornuftigt. Der vil jo ikke blive Tale om ekstraordinært store Forhøjelser, men dog om en Mulighed for Hensyntagen, saa at Selskaber, der har tjent et stort Overskud, kan forhøje Udbyttet lidt, og samtidig sikrer man sig en yderligere Konsolidering.

Jeg hilser ogsaa med Tilfredshed, at man er gaaet med til at indrømme Ret til at udbetale indtil 2 000 Kr. til Bestyrelsesmedlemmer i alle Tilfælde. Efter den gamle Lov var det saaledes, at i Selskaber, hvor Aktiernes Omsættelighed er begrænset, kunde man overhovedet ikke give nogen Tantième, naar der ikke var givet Tantième de foregaaende Aar. Det falder bort nu, saa at der altid kan gives en Tantième paa 2 000 Kr. Hvorvidt dette i alle Tilfælde vil være passende, stiller jeg mig dog tvivlende overfor. Forholdene inden for de forskellige Selskabers Bestyrelser er jo meget forskellige. I nogle Selskaber møder Bestyrelsesmedlemmerne maaske to Gange om Aaret, i andre Selskaber 12 Gange om Aaret. Derfor vil der sikkert være Tilfælde, hvor 2 000 Kr. maa siges at være for lidt. Det vil vel navnlig være Tilfældet i Selskaber, der i flere Aar overhovedet ikke har betalt en Øre til Bestyrelsesmedlemmerne, og som endelig bliver i Stand til at betale lidt Vederlag for disse mange Aar. Men der er jo heldigvis, som Ministeren nævnte, atter her en Dispensationsbestemmelse, og